

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 4

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 4", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi4-txt-shoot-id42da38ef-7eee-4c1c-9a73-6915cc530e08.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Det der er det Oprørende

At det nye Testaments Christendom er hvad der meest af Alt er os Mennesker imod (Jøder en Forargelse, Græker en Daarskab), at den i den Grad er som beregnet paa at ophidse os Mennesker mod sig, at den, saasnart den høres, er Signalet til det meest lidenskabelige Had og den grusomste Forfølgelse: dette lægger jo det nye Testamente ingenlunde Dølgemaal paa, siger det tvertimod saa bestemt og afgjort som muligt; bestandigt høres dette, naar Christus taler med Apostlene, at de ikke maatte forarges, det indskærpes atter og atter, at de maatte være vel forberedte paa hvad der forestod dem; og Apostlenes Tale vidner noksom om, at de maatte sande, hvad der blev forudsagt.

Det kunde derfor ikke falde Nogen, som christeligt forstaaer sig selv, ind, at vredes paa et Menneske, om han blev Gjenstand for hans Had og Forbittrelse ved at sige ham, hvad Christendom egentligen er, paa ingen Maade, han maa, naar han christeligt forstaaer sig selv, finde det ganske i sin Orden.

Men hvad selv den saaledes mod ham meest Forbittrede dog maaskee vil være enig med ham i og forstaae, at han finder oprørende, er: at der lever fra Slægt til Slægt en heel Familie af Snylte-Dyr som (kaldede Lærere i Christendom og ved Ed forpligtede paa det nye Testamente) ernære sig af under Navn af Christendom at paaprakke Menneskene Noget, som er efter deres Hoved – det aldeles afgjørende Beviis for, at det ikke er det nye Testaments Christendom – ernære sig af under Navn af Christendom at forkynde hvad der er lige det Modsatte af det nye Testaments Christendom, trodsende paa kongelig Bestalling, hvilket, christeligt, er lige saa latterligt som i Kortspil at ville stikke bedste Farve med simpel Farve, eller som at ville legitimere sig qua Faare-Hyrde ved en Attest fra Ulven.

Dette er det Oprørende. Maaskee er det ogsaa uden Analogie i Historien, at en Religion paa den Maade er bleven afskaffet: ved at florere – men vel at mærke der forstaaes ved Christendom det Modsatte af hvad det nye Testamente forstaaer ved Christendom, Lidelsernes Religion er bleven Livslystighedens Religion, men har beholdt Navnet uforandret.

Dette er det Oprørende, at Forholdet for Christendommen er, om muligt, dobbelt saa vanskeligt som da den kom ind i Verden, fordi den nu ikke har lige over for sig Hedninger og Jøder, hvis hele Forbittrelse den maa vække, men *Christne*, hvis Forbittrelse den maa vække aldeles i samme Forstand som den i sin Tid vakte Hedningers og Jøders, *Christne*, hvem det geistlige Platten-Slager-Laug har faaet indbildt, at de ere *Christne*, og at Christendom gaaer paa Melodie af en Drikkevise, endnu lysteligere end saadan Vise, der dog altid har det Veemodige ved sig, at det snart er forbi og om 100 Aar er Alting glemt, medens den livslystelige christelige Drikkevise, ifølge Præsternes Forsikkring, »varer en Evighed«.